

Zij kozen voor zichzelf

Eindelijk echt gelukkig

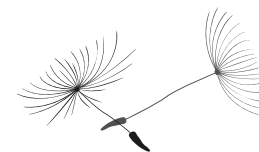

Soms neemt het leven een onverwachte wending. Claire, Anouk, Ies en Mirjam weten er alles van. Ze volgden hun hart en zijn gelukkiger dan ooit met zichzelf en hun leven.

PRODUCTIE & TEKST: RENÉE BROUWER | BEELD: BONNITA POSTMA

‘De eerste keer dat mijn vader “dag meisje” zei, was zo ontroerend’

Filmmaker **Claire Mylène Slingerland** (1961) openbaarde in 2019 dat ze transvrouw is. Ze was toen 29 jaar getrouwd met service-medewerker Nicole Slingerland-Rote (1968). Hoewel Claire zich op het ergste had voorbereid, steunde haar gezin haar direct. Sinds mei 2020 is Claire ook voor de wet officieel een vrouw.

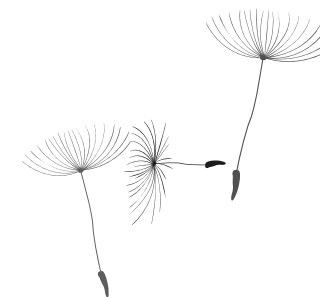
Claire: “Als puber besepte ik dat ik anders was. Ik was een meisje met een jongens-lichaam en voelde me niet thuis in een jongensomgeving. Als ik een meisje voorbij zag lopen, dacht ik altijd: zo ben ik ook maar dat kan niet. Transmannen en -vrouwen bestonden toen nog niet. Of beter gezegd: er was niks over bekend. Op mijn 29ste ontmoette ik Nicole. We werkten bij hetzelfde bedrijf en werden verliefd. Natuurlijk wist ik hoe ik mij lichamelijk voelde, maar ik stopte het weg in de hoop dat het overging. Twee jaar later trouwden we. Nog eens een jaar later werden we ouders van een zoon en vier jaar daarna van een dochter. Nicole en ik hielden erg veel van elkaar, nog steeds, maar ergens bleef ik dat stemmetje horen dat ik niet gelukkig was met mezelf. Drie jaar geleden werd dat extra versterkt toen ik een interview met de Belgische journalist Bo van Spilbeeck zag. Ze vertelde dat ze op latere leeftijd haar coming-out als vrouw had. Net als ik was Bo al jaren getrouwd en had ze twee kinderen. Haar hele leven had ze geprobeerd zich te confirmeren aan de geslachtskenmerken waar ze mee geboren was, maar dat lukte haar niet. Wauw, dacht ik. Als zij dat kan, dan kan ik het ook. En dus biechtte ik alles op mijn 57ste op aan Nicole. Dat was niet makkelijk. Ik draaide er steeds omheen, totdat Nicole vroeg of ik misschien een vrouw wilde zijn. Ze had het niet zien aankomen, maar maakte het op uit de halfslachtige dingen die ik zei. Ik knikte en ze gaf direct aan dat ze altijd van mij zou blijven houden. ‘Op de liefde zit geen aan- en uitknop,’ zei ze. Een enorme opluchting ontladde zich bij mij. Samen praatten we er wekenlang over en we huilden en we lachten. Vlak na het gesprek kleepte ik mij als vrouw als we met onze

camper weggingen. Het voelde zowel voor mij als voor Nicole een beetje gek maar ook fijn. Nadat het bij ons beiden was geland, vertelden we het aan de kinderen. Mijn zoon van toen 25 jaar kon niet relaxter reageren. ‘Is dat alles?’ vroeg hij. ‘Kon je dat niet appen?’ Mijn dochter, destijds 21, was vooral opgelucht. Ook zij had gemerkt dat het niet goed ging met mij en was allang blij dat het niks ernstig was. Bij de huisarts gaf ik aan dat ik in transitie wilde. Hij verwees me door naar het VU in Amsterdam en ik kreeg een bericht dat ik over 720 dagen (!) een intake zou krijgen. Te gek voor woorden. Om het traject inclusief hormoonbehandelingen sneller te laten verlopen, zocht ik op eigen initiatief contact met een gespecialiseerde psycholoog. In de tussentijd leefde ik volledig als vrouw. Nu wacht ik op mijn geslachtsbevestigende operatie. Hopelijk vindt dat ergens dit jaar plaats. Er is veel veranderd de afgelopen twee jaar, maar het mooiste vind ik dat mijn ouders een nieuwe tweede naam voor mij hebben gekozen. Ze zijn al in de tachtig en schrokken wel toen ik ze vertelde dat ik een vrouw ben. Gelukkig hebben ze het helemaal geaccepteerd. De eerste keer dat mijn vader ‘dag meisje’ tegen mij zei, was zo ontroerend. Hij en mijn moeder namen het kiezen van mijn tweede naam erg serieus. Zo dachten ze goed na of het wel paste bij Claire – hoe ik aan deze naam kwam, weet ik eigenlijk niet meer, die was er gewoon opeens – en kwamen uiteindelijk op Mylène. Een prachtige naam die ik met trots draag. Na al die tijd ben ik eindelijk wie ik al heel lang was!” ►

‘Ik leid nu een leven dat van mij is, doordat mijn ex vreemdging’

*Jarenlang leidde life coach **Anouk Boering** (1967) een riant expat-leven samen met haar man en twee kinderen. Van Saoedi-Arabië tot Londen: Anouk voelde zich overal wel thuis. Totdat ze er in Thailand achterkwam dat haar man vreemdging. In Nederland begon Anouk helemaal opnieuw, samen met haar twee jongens.*

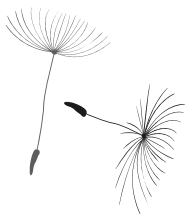

Anouk: “Met een bonzend hart scrolde ik door zijn appjes en foto’s. Daar waren ze: tientallen bewijzen dat hij vreemdging met zijn collega. Ik was dus niet gek. Al die tijd had ik het goed aangevoeld... Ik leerde mijn ex-man kennen toen ik eind twintig was. We werkten allebei in de marketing. Het was liefde op het eerste gezicht. Al snel kreeg hij de kans om voor een groot bedrijf in Saoedi-Arabië te werken. Het salaris was fantastisch en alles werd geregeld. Samen besloten we ervoor te gaan. We hadden nog geen kinderen, dus er was weinig wat ons tegenhield. Omdat vrouwen in Saoedi-Arabië niet mogen werken, moest ik alleen wel een stap terug doen. Dat was jammer, maar ik deed het met alle liefde. Binnen een aantal jaar kregen we een kind. Samen waren we een goed team. Mijn ex werkte en ik deed de rest, oftewel: de verzorging van onze zoon, het huishouden en alles wat betreft onze financiën. Na Saoedi-Arabië verhuisden we naar Bahrein en Denemarken. In Kopenhagen beviel ik van onze tweede zoon. Nog een aantal jaar later belandden we in Engeland. De jongens gingen inmiddels naar school en in Londen ging ik parttime aan de slag als *personal assistant* van een directeur van een internationale school. Heerlijk om weer te werken. Mijn werk was echter altijd ondergeschikt aan dat van mijn ex omdat we ervoor gekozen hadden dat zijn carrière leidend was. Zodra hij een nieuwe baan had, pakten we alles weer in. Dat gebeurde dus ook toen we een paar jaar later emigreerden naar Thailand. Daar pakte ik – op afstand – mijn eigen carrière verder op door me bij een van de grootste trainingsopleidingen in Amerika om te scholen tot professioneel coach. Ondertussen had ik het gevoel dat er iets

niet klopte. Noem het mijn vrouwelijke intuïtie maar ergens wist ik dat er een derde persoon in ons huwelijk was. Hoewel mijn ex steeds ontkende, bewezen zijn stiekeme appjes het tegendeel. Ik was in shock. We hadden alles zo goed voor elkaar, waarom moest dit gebeuren? Toen ik hem ermee confronteerde, toonde hij berouw. We gingen in relatietherapie maar het mocht niet baten: via onze huishoudster kwam ik er niet lang daarna achter dat hij nog steeds vreemdging. Ik besepte dat ons huwelijk voorbij was en doorliep alle emoties van ongeloof, boosheid en verdriet. Om alles goed uit te zoeken, gaf ik mezelf de tijd. Ik wilde eerst op een rijtje hebben wat ik wilde met mijn leven en waar ik recht op had. Pas daarna kaartte ik aan dat we beter uit elkaar konden gaan en daar was hij het mee eens. Voor de jongens besloot ik nog één jaar in Thailand te blijven zodat zij hun schooljaar konden afmaken. Daarna verhuisde ik met hen terug naar Nederland. Natuurlijk was dat moeilijk. Ik was al vijftien jaar weg uit mijn thuisland en de jongens hadden er nog nooit gewoond. Gelukkig werd mijn ex ook in Nederland gestationeerd, dus zo konden we in elk geval co-ouderschap doen. Door mijn scheiding moest ik mezelf opnieuw uitvinden. Na veel innerlijk werk te hebben gedaan, kon ik hem vergeven. Hij is nu getrouwd met de vrouw met wie hij vreemdging. Ons contact verloopt niet vlekkeloos maar voor onze jongens doen we ons best. Sinds een paar jaar heb ik een nieuwe liefde. Hij is compleet anders dan mijn ex en bij hem vind ik veel rust. Achteraf ben ik dankbaar dat mijn ex is vreemdgegaan. Hierdoor kreeg ik een tweede kans en leid ik nu een leven dat helemaal van mij is, precies zoals ik dat graag wil.” ►

‘Was ik maar eerder uit die kast gekomen. Dat had zoveel ellende gescheeld’

*Eigenlijk wist gepensioneerd leraar **Ies van den Hoek** (1948) al vanaf zijn 13de dat hij homo is. Toch trouwde hij onder de druk van zijn gelovige omgeving met een vrouw en stichtten ze samen een gezin. Na 43 jaar kwam hij alsnog met zijn coming-out.*

 Van les is zojuist het young-adult-boek **Hij móét wel homo zijn** verschenen (Boekscout, € 20,50)

Ies: “Ik was net een dag met pensioen toen ik me tijdens het fietsen niet goed voelde. Als-of alle energie uit mijn lichaam gleed. Voor de zekerheid belde ik 112. De alarmcentrale vermoedde een hartaanval en stuurde direct een ambulance. Verbaasd hoorde ik het aan. Ik een hartaanval? Mooi, dacht ik. Dan ga ik eindelijk dood en ben ik overal vanaf.

Als ik eraan terugdenk, heb ik met mezelf te doen, maar op dat moment dacht ik er heel nuchter over. Mijn zogenaamd gelukkige huwelijk was een leugen. Ik was 43 jaar getrouwd met een vrouw waar ik niet van hield. Ja, ik gaf wel om haar, maar meer omdat we voor elkaar zorgden, niet omdat ik ooit verliefd op haar was geweest. Het fenomeen liefde kende ik helemaal niet. Vanaf mijn 13de voelde ik me aangetrokken tot jongens. Omdat ik opgroeide in een erg kerkelijke omgeving was er voor mijn ‘afwijkende gedachten’ geen plek. Zelf vond ik het maar eng en beschamend. Jarenlang stopte ik mijn gevoelens weg en deed wat er van mij verwacht werd. Op mijn 23ste trouwde ik netjes als maagd met een vrouw. Ik weet nog dat ik na onze eerste keer seks dacht: wordt hier nou zo’n heisa over gemaakt? Na een jaar werd onze eerste zoon geboren en later volgden er nog twee. Ik was dol op ze en zij op mij. Toch werd ik steeds depressiever. Ik vond het leven niet leuk en leefde het als een zes min. Mijn vrouw had me door toen ik vanachter de kinderwagen naar andere mannen keek. Dat was onbewust, het gebeurde gewoon. Samen stapten we naar de dominee. Een duiveluitdrijving en een gebed zouden mij genezen maar helaas: het hielp niet. Ik bleef interesse in mannen houden. Aan mijn vrouw beloofde ik er niks mee te doen. Dat wilde ik ook helemaal niet.

Uiteindelijk kreeg ik dus een hartaanval. Gelukkig wist de cardioloog mij te redden. Twee keer zelfs, want toen ik me een paar maanden later opnieuw met dezelfde klachten meldde, stuurde hij me door naar een psycholoog. Uit onderzoeken bleek dat ik lichamelijk niks mankeerde, het was allemaal stress. Bij de psycholoog kwam het hoge woord eruit: ik was al heel lang depressief omdat ik eigenlijk op mannen viel. Verward vertelde ik het thuis aan mijn echtgenote. Ze was niet verbaasd. ‘Dat wisten we toch al?’ zei ze. Voor haar was de kous daarmee af. Zolang ik er niks mee deed, kwam het allemaal wel goed. Tja, was het maar zo simpel. Ik kon gewoon niet meer. Om na te kunnen denken, trok ik tijdelijk in onze caravan. Mijn vrouw was het er niet mee eens. Online zocht ik naar antwoorden. Christelijk en homo zijn, kon dat wel? Al snel leerde ik dat daarvoor verschillende interpretaties van de Bijbel zijn. Dat gaf me ietwat rust. Ondertussen vroeg mijn vrouw de scheiding aan. Zij en mijn zoons waren in de war en boos. Ik begreep het. Ik voelde me ook enorm schuldig en schaamde me diep maar ik kon er niks aan doen: ik was wie ik was. Inmiddels zijn we zeven jaar verder. Het is een lange weg geweest maar ik kan eindelijk zeggen dat ik oprecht gelukkig ben. Ik voel me veel lichter en energiever. Gelovig ben ik nog steeds; ik heb me aangesloten bij een kerk die mij wel accepteert. Sinds een jaar ben ik dolverliefd op James. Hij is een stuk jonger dan ik maar ik ga me nergens meer voor verontschuldigen. Nu denk ik vaak: was ik maar eerder uit die kast gekomen. Dat had zoveel ellende gescheeld.” ▶

‘Na 25 jaar sloeg opeens de vonk over. Alsof het zo moest zijn’

*Na haar scheiding was basisschoolleerares **Mirjam Slijkhuis** (1958) niet direct op zoek naar een nieuwe relatie. Dat ze uiteindelijk verliefd zou worden op de broer van haar goede vriendin had ze nooit verwacht. Toch gebeurde dat wel. Inmiddels is Mirjam vijfentwintig jaar getrouwd met general manager Richard Slijkhuis (1971).*

Mirjam: “Mijn relatie met Richard zag ik absoluut niet aankomen. We kenden elkaar al jaren via zijn zus Barbara met wie ik goed bevriend ben. Haar ontmoette ik 25 jaar geleden op de manege van mijn dochter. Richards vrouw, Monique, gaf rijles aan mijn dochter en via Barbara vormden we met nog een aantal mensen een leuke groep. Op dat moment was ik nog getrouwd. Met onze vriendengroep van de manege ontstond het idee om een motorweekend te organiseren. Al snel gingen we met z’n allen twee keer per jaar met onze motors een weekend weg. Dat was altijd erg gezellig. Hoewel Richard en Monique ook steeds van de partij waren, verliep ons contact meestal via Barbara. We waren meer kennissen dan vrienden. Toen ik in 1994 scheidde van mijn man, waren Barbara en haar echtgenoot een grote steun voor mij. Aan een nieuwe liefde had ik voorlopig geen behoefte. Met drie kinderen onder de tien jaar en mijn werk op school had ik genoeg aan mijn hoofd. Via Barbara had ik af en toe contact met Richard. Alles was puur platonisch tussen ons. Vanaf de zijlijn was ik erbij toen hij en Monique een dochter kregen en later ook toen ze in verwachting waren van een zoon. Helaas bleek Monique tijdens deze laatste zwangerschap ernstig ziek te zijn. Niet veel later overleed ze, in 2006, hun zoon was toen 9 maanden oud. Het was vreselijk verdrietig. Een bizar toeval was dat ik precies in die periode met een auto-immuunziekte in het ziekenhuis lag. Om beter te worden, kreeg ik zware medicatie als prednison en chemotherapie. Jammer genoeg kon ik er dus niet echt voor Richard zijn maar een dag na Moniques overlijden, kwam hij juist bij mij op bezoek om mij een hart onder

de riem te steken. Dat vond ik zo bijzonder. In de periode daarna spaken we af en toe af om een hapje te eten. Verder hielden we via Barbara en haar man contact met elkaar. Zij hielpen Richard met zijn kinderen, dus zo zag ik Richard ook regelmatig. Tijdens een van onze etentjes hadden Richard en ik een mooi, persoonlijk gesprek. We hadden allebei geen partner meer en bespraken met elkaar de mogelijkheid van een nieuwe relatie in de toekomst. Ook dit was alleen op vriendschappelijk niveau. Dat we uiteindelijk met elkaar zouden eindigen, hadden we nooit verwacht. Natuurlijk kon ik het goed vinden met Richard, maar ik zag hem vooral als de broer van Barbara. Bovendien zat hij midden in zijn rouwproces en scheelden we ruim twaalf jaar. Mijn kinderen waren alle drie al volwassen en zijn dochter en zoon waren nog erg jong. Ik vertelde hem dat ik niet zo snel een relatie aan zou gaan met iemand met kleine kinderen. Richard begreep dat helemaal. Hij had verder ook geen andere intenties met mij. Toch sloeg enkele jaren later de vonk alsnog over. Omdat we elkaar zo vaak via Barbara zagen, werden we verliefd. Dat hij kleine kinderen had, maakte mij niet meer uit. Ik had ze al in mijn hart gesloten. Gelukkig reageerde iedereen in onze omgeving positief. Barbara had het zelfs al een beetje gehoopt, juist omdat ze ons zo goed bij elkaar vond passen. Vijf jaar later trouwden we, op 18 september 2015. Het was een prachtige dag. Door Richard heb ik het gevoel dat ik eindelijk ‘geland’ ben. Voor hem cijferde ik mezelf vaak weg voor anderen. Nu heb ik een gelijkwaardige partner die ook voor mij zorgt. Ik kan mij geen leven zonder Richard voorstellen. Hij maakt mij compleet en alles met hem is zoveel leuker.” ■

